

HUN !

Op het toneel links, een berg nog volle koekjestrømmels. Op een stoel ernaast, Emilie, die één van die trømmels rustig zit leeg te eten.

Achter, een muur van trømmels, die van hun wikkels zijn ontdaan. Daarachter houdt Eddy zich schuil.

Rechts, een deur, los in de ruimte. Hoog, plat en vooral dicht.

EMILIE : Het begint al te minderen.

EDDY : Wat?

EMILIE : De storm buiten.

EDDY : Oh! 'k Weet niet.

EMILIE : Jaja, het is al aan het minderen.

EMILIE : Ze hadden het gezegd.

Dat hij tegen de avond zou gaan liggen.

Hi!

Tegen de avond gaat 'm liggen.

Gelijk ne grote hond.

EDDY : Is hij nog niet ver leeg?

EMILIE : Kunt ge die oude niet leegmaken!?

EDDY : Nee.

EMILIE : Zal ik ze leegmaken?

EDDY : NEE!

Nee!

Nee.

(STILTE)

EMILIE : Weet je wat we vanmorgen hebben binnengekregen op
d'intensieve?
Een geklonken paar.
Zij wit van de kou. En hij was dood.
Ze hadden het liggen doen in zijne Porche op
een onverlicht parkeerterreintje langs de autoweg.
Een kruideniersvrouw met een reiziger in oorbellen.
Een goeie naar 't schijnt.
Er was een grote vrachtwagen op ingereden.
Met zand
-koekjes.
Zij was onmiddellijk dichtgekramp vanonder
en hij kreeg een infarct.
Zij was helemaal naakt.
Op een paar van zijn oorbellen na.
Drie en een half uur hebben ze nodig gehad om die twee uit
dat wrak te halen.
Vijf pompiers.
Ik heb ze zien binnenbrengen.
Zielig.
Zo'n magere wortelwitte vrouw.
En dan zo vastgeknepen zitten op dat lijk van...
van uwe minnaar in feite.
Ne zware, kale mens.
Haar ogen had je moeten zien. Cho!
Liefde!

EDDY : Dat lijkt mij nu nog 's een schone taak zie.

EMILIE: Wat?

EDDY : Reiziger! In bellen.

EMILIE : Een job voor flierefluiters!

EDDY : Dat moet je niet zeggen Emilie.

Elk leven is zinvol.

EMILIE : Maar het ene zal toch zinvoller zijn dan het andere.

EDDY : Dat zegt gij!

EMILIE : Zo'n gepommadeerde papzak met een kalfslederen kistje vol
bellen, dat is het zeker....

EDDY : Die man tooit vrouwen, Emilie.

Dat lijkt mij een schone taak.

En dan veel op reis en alles

EMILIE : Als gij zou willen, kunt ge ook auto rijden.

Ze kunnen tegenwoordig alles aanpassen.

Laatst,

in Amerika,

dat was ne mens

Die had niks meer!

Geen armen, geen benen,

Dat was alleen nog ne kop.

Awel,

en die reed auto.

EDDY : Waar moet ik naar toe Emilie!?

EMILIE : Ge kunt toch 's naar de zee rijden.

EDDY : Als ge een auto hebt, dan moet ge een meisje hebben.

Kijk maar 's rond in de stad.

Al die mannen die zonder meisjes in hunnen auto zitten.

Wat een onnozelaars dat dat zijn.

Ga maar 's naar een autokerkhof kijken.

Daar staan ze allemaal bij mekaar,

de auto's zonder meiske.

Hoe triestig dat dat is....

EMILIE : Moet gij nog oxo hebben?

EDDY : Nee dank u.

(STILTE)

EDDY : Waarom doet ge zo tegen mij.

EMILIE : Hoe doe ik?

EDDY : Zo van: 'Moet ge nog oxo hebben?'

EMILIE : Ah 'k weet niet! Omdat uw tas leeg is zeker.

EDDY : Mijn tas is niet leeg. Dat weet ge goed genoeg.

EMILIE : Eddy alstublieft.

EDDY : Nee, maar ge zijt de verpleegster weer aan het uithangen.

EMILIE : Omdat ik vraag of ge nog oxo wilt!?

EDDY : OM DE MANIER WAAROP GE DAT VRAAGT!

Alsof ik een snul ben.

EMILIE : Eddy toch!

EDDY : Ik had er nog niet van gedronken Emilie.

Alles ziet ge!

Maar dat ik nog niet van mijnen oxo gedronken heb,
dat ziet ge niet.

'Moet ge nog oxo hebben.'

Ge wilt eigenlijk zeggen dat ik dat allemaal niet mag
zeggen van die meiskes en die auto's en zo.

EMILIE : Dat is toch ook zever.

EDDY : Dat is geen zever Emilie.

Dat heeft heel veel te maken met hoe ik hier zit.

Met wat ik ben in feite.

(STILTE)

Tegen Frans doet ge zo niet.

EMILIE : Frans is mijne man.

EDDY : Tegen Frans hoor ik u niet zeggen hoor,
'Moet gij nog oxo hebben als zijn tas nog bommedevol is.'

EMILIE : En Frans draagt verantwoordelijkheid.

Die zal zich niet, Eddy gelijk gij, onder een veel te trage kamion gooien, omdat hij niet krijgt wat hij wil.

EDDY : Ik kon niet weten dat die niet hard genoeg reed,
dus ik vind dat niet serieus dat ge me daar jaren na de feiten nog altijd mee zit te ...

EMILIE : Als ge iets doet moet ge het goed doen.

EDDY : Maar ge zijt daar niet mee bezig!

Ge smijt U daaronder. In een vlaag! Dat er van komt wat wilt.

EMILIE : Frans heeft drieëntwintig mensen onder zich.

Weet ge wat dat is!?

Dat is meer dan een scheidsrechter.

EDDY : Trouwens dat was liefde Emilie

Dat vergeet gij altijd. Pure liefde. Voor U meiske.

En een schone liefde hoor!

Want dat egoïstische, altijd bevrediging zoekende soort stinkliefde van bediendes en middenstanders dat heb ik

voor U nooit gevoeld. Dat heb ik zelfs nooit bezeten.

Ik heb mij bijvoorbeeld nooit voor gesteld hoe het is om met U te...

EMILIE : Eddy alsjeblieft.

EDDY : ...

wandelen.

Ik heb me geoefend al die jaren Emilie!

Mijn hartstochten omgesmeed tot liefde. Liefde voor God!

Voor de wereld!

EMILIE : Ja ja.

Met U in huis heb ik mij ook flink kunnen oefenen ZWIJG!

(Stilte)

EDDY : Denkt ge misschien dat ik ook niet liever dood was
geweest soms?

EMILIE : Nee!

Gij zijt speciaal blijven leven om mij te couillonneren.

EDDY : Dat is belachelijk Emilie, wat ge nu zegt.

EMILIE : En dan?

Gij zijt hier zeker den enige die belachelijke dingen
mag zeggen.

EDDY : Ten eerste: het leven pakt ge niet het leven krijgt ge.
En ten tweede: men heeft mij waarschijnlijk latenleven....

EMILIE : Wie heeft U laten leven?

EDDY : ...

HUN!

HUN hebben mij laten leven,

omdat...

EMILIE : Zevert niet.

EDDY : ...ik met U nog iets door te maken had.

EMILIE : ZWIJGT! ZWIJGT! ZWIJGT! ZWIJGT! ZWIJGT! ZWIJGT!

EDDY : Iets waarvan ik in mijn brieven getuig Emilie.

EMILIE : WANNEER GAAT GIJ HET 'S AFBOLLEN JONGEN!?

Met uw gezever hele dagen.

Wanneer gaat gij mij 's met rust laten.

IK WIL UW BRIEVEN NIET!

EDDY : Ik mag die toch zeker voor m'n eigen schrijven.

EMILIE : Ge voelt nog niet wanneer dat g' ergens uwe mond moet houden.

En drijft ne mens niet zo ver dat hij een gehandicapt te moet staan uitschelden en vernederen.

Ge moest 's weten hoe vies ik word vanbinnen terwijl ik zo tegen U bezig ben.....

EDDY : Waar moet ik naar toe Emilie.

EMILIE : Waar moet ik naar toe om van U af te geraken.

EDDY : Naar Uzelf.

EMILIE : Als ge ne stamp in uw kloten wilt

EDDY : Doe maar Emmy, ik voel daar toch niks meer.

EMILIE : EMILIE! IK HEET EMILIE! EMILIE! EMILIE! EMILIE!

(Stilte)

EDDY : Als je sterft hé,

Emmi...

lie ...

dan krijgt ge uw hele leven achterstevoren terug te zien.

Maar dan, meegemaakt vanuit uw omgeving.

Als ge dus bijvoorbeeld bij vandaag komt,

bij dat moment van daarnet,

dan krijgt g'uzelf te zien zoals ik U zie.

en onderwijl voelt ge wat ik daarnet heb gevoeld.

Ik,
omdat ik dat weet,
ik probeer de ergernis die gij bij mij opwekt,
de frustraie,
de pijn, zeg maar,
zo min mogelijk te voelen.
Om U te ontzien.
Uit liefde.
Maar ge maakt het mij niet makkelijk hoor.

EMILIE : Ik ga met ne passer mijn trommelvliezen nog 's kapotsteken
als ge zo door blijft gaan, Eddy ik ga met ne passer mijn
trommelvliezen nog 's kapotsteken. Met ne passer Eddy! M'n
trommelvliezen. Nog's kapotsteken als ge zo door blijft
gaan.

De deur gaat open. Frans komt tevoorschijn.

EMILIE : Frans!

FRANS : Hoi.

EMILIE : Ik heb uw tekeningetje aangekregen.

Ik vond het mooi!

De bloesem is kapotgevroren deze week.

FRANS : Hè?

EMILIE : De bloesem! Kapotgevroren deze week!

FRANS : Van die appelboom?

EMILIE : Dat zijn peren.

FRANS : Enfin ja!

Van die pereboom!?

EMILIE : Weet ge wie d'r was?

FRANS : Bij ons was het ook ...

EMILIE : Op de verjaardag van Elsa?

FRANS : ...Friskes.

EMILIE : Oh ja! Gij kent Elsa niet!

Maar dat geeft niet. Weet ge wie daar was!?

FRANS : ???

EMILIE : Walter Van Veluwe!

FRANS : ???

EMILIE : Hoe!? We hebben die toch gezien, op die receptie bij...

Oh ja dat is waar. Daar waart gij niet bij.

Enfin ja, maakt niet uit. Hij was daar.

Ge zegt zo weinig?

FRANS : Ik krijg de kans niet.

EMILIE : Het heeft gewaaid hè bij jullie deze week.

Ik heb 't gezien op 't nieuws.

FRANS : Wat lieten ze nog allemaal zien?

EMILIE : 't Staketsel,

en de golven.

't Was vanuit een helikopter gefilmd. Maar die kon niet landen.

FRANS : Mij gemist?

EMILIE : Wablieft.

FRANS : Of ge mij gemist hebt?

EMILIE : Valt wel mee.

Ik heb het nogal druk gehad.

Gelukkig.

FRANS : Op 't werk.

EMILIE : Ja.

D'r is griep.

Alles ligt vol bij ons.

Allemaal ouwe mensen die thuis niet alleen...

Enfin, mensen die eigenlijk al lang dood hadden moeten
ijn.

FRANS : (fluistert) Ik heb U gemist. Ik heb U gemist. Ik heb U
gemist. Ik heb U gemist. Ik heb U gemist. Ik heb U gemist.
Ik heb U gemist.

EMILIE : Hebt gij nog iets gehoord van die vrouw van meneer
Schapens zijne zoon?

FRANS : De vrouw van meneer Schapens zijne zoon ?

EMILIE : De zoon van Schapens! Die zijn been was kwijtgeraakt bij
die ontploffing toen.

FRANS : Ja.

EMILIE : Die vrouw, die wou hem toen toch in de steek laten.

FRANS : Maar ik heb Schapens al een paar weken niet meergezien!
Die zit op een andere toren.

EMILIE : Ah!

Ik ben zo blij dat ge d'r zijt, Frans.

Ik ben zo blij dat ge d'r zijt.

...

*(Emilie en Frans staan op het punt elkaar eindelijk in de armen te
vliegen)*

EDDY : Weet ge wat ze vanmorgen bij Emilie hebben binnen
gebracht op d'intensieve!?

...

Zeg!

...

Weet ge wat ze vanmorgen bij Emilie hebben binnen

gebracht op d'intensieve!?

...

Een geklonken paar!

...

Eh Emilie!?

...

EMILIE : Moet gij nog iets eten!?

FRANS : 'k Weet niet. Wat hebt ge nog.

EMILIE : Ik kan gauw nog iets warms maken.

Ik wist niet hoe laat ge ging terug zijn.

FRANS : Nee, laat maar.

EDDY : Kunt ge voor mij 's geen biefstukske bakken?

EMILIE : Gaan we niks doen morgen?

FRANS : Natuurlijk. Waarvoor ben ik hier anders.

EDDY : Zeg!? Kunt ge voor mij 's geen biefstukske bakken?

(Stilte)

FRANS : En hoe is't met den Eddy?

(Vanachter zijn muur komt Eddy te voorschijn geschoten, hij zit in een rolwagen maar beweegt deze voort met de voeten. Hij schijnt dus eigenlijk niks te mankeren. Hij manoeuvreert de rolwagen tot pal naast Frans. Stilte.)

EDDY : Ze hebben mij van de week opgebeld in verband met een computerprogramma om verkiezingsdata te verwerken.

FRANS : Hoe? Bellen ze daarvoor naar U.

EDDY : Ja. Dat zei ik ook. Mannen, belt ge daarvoor nu naar mij?

En toen werd aan de andere kant de hoorn gauw weer neergelegd.

FRANS : Het schijnt dat ze op de centrale van de telefoon maatschappij een werkloze inhuren om op die kasten met aansluitingen te kloppen.

EDDY : Hoe?

FRANS : Met ne stok.

Dat kost die maatschappij een paar duizend frank per maand om die werkloze te betalen maar dat brengt miljoenen binnen aan foute verbindingen.

EDDY : Och God!

Maar wat moet ik nu doen, Frans? Een computerprogramma om verkiezingsdata te manipuleren! Zo zeiden ze't!
Ma-ni-pu-le-ren.

Ze zitten dus ergens de democratie te ondermijnen op 't moment. Ik weet dat.

Maar ik kan niks bewijzen.

En wie zal mij geloven.

Een sukkelaar gelijk ik voor wie alles wat hij van 't leven nog mag verwachten uit de telefoon moet komen.

Ze zullen nogal lachen!

Nu, ik zal ook lachen als er straks een of ander splinterpartijtje uit de bus komt met meer zetels dan aanhangers.

FRANS : Hoe was 't hier?

EDDY : Gewoon.

Klote.

FRANS/EDDY : Gelijk altijd.

(Stilte)

FRANS : Moet ik 's iets zeggen?

EDDY : Ja.

FRANS : Ik heb een verhouding.

EDDY : ???

FRANS : Ik heb een verhouding.

EDDY : Hoe?.

FRANS : Met een meiske.

Enfin met een andere vrouw.

EDDY : Dziejeh!

En ... Al lang?

FRANS : Paar jaar.

EDDY : En daar komt ge nu mee af?

FRANS : Ik heb ze van de week pas voor de eerste keer terug
gezien.

EDDY : Hoe kan dat nu.

EMILIE : D'r is morgen een vliegmeeting in Blaffen.

Kunnen we daar niet naar toe?

Ik zie dat wel's graag af.

En Blaffen is schoon.

Het heuvelt daar

en 't stikt daar van de bossen.

FRANS : Ah ja, dat is goed.

EDDY : Ge zijt zo schoon als ge lacht Emilie.

En ge doet dat veel te weinig.

EMILIE : Neemt me mee Frans.

Neem me mee de stad in.

Laten we naar een cinema gaan of desnoods buiten op

een verregend terras gaan zitten want ik word hier zot.

EDDY : En ik krijg koppijn van vliegmeetings.

FRANS : Allee Eddy jong.

EDDY : Trouwens, ik wil Biefstuk!

FRANS : Eddy, doe nu 's normaal jong.

EDDY : BIEFSTUK!

EMILIE : Dat manneke daar zie! Dat ga ik nog 's vermoorden.

EDDY : Doen Emilie! Doen!

Heb tenminste de barmhartigheid om wat vergif door
m'n eten te draaien.

FRANS : Moet ik weer weggaan?

EMILIE : Nee!

(Emilie vliegt Frans om de hals)

EDDY : O.K. Ik zal mij kalm houden.

(Zet een headfoontje van een walkman op en speelt 'Time is on my side' v.d. Rolling Stones. Emilie en Frans dansend af.

Eddy verdwijnt achter zijn muur. Komt met een pak brieven te voorschijn. Gaat naar Emilie's berg koekjestrommels. Haalt daar een trommel uit. Maakt die leeg. Haalt de wikkel er af. Doet zijn brieven erbij en voegt ze toe aan zijn muur. Frans komt op, in nachtkledij en met een zinken emmer. Eddy houdt zich slapende.)

FRANS : (tegen publiek)

Moe.

Kan niet slapen.

Ik moet altijd maar aan haar denken.

Aan haar.

Aan haar.

Aan haar.

Maar alles hier....

gaat liegen als ik dat doe.

Al wat hier gebeurt.

Al wat hier is.

Het geluid van de verwarming, de ijskast, Emilie,

Ik heb gedaan wat een man bij een vrouw moet doen na een paar weken scheiding.

Geen spoor meer van liefde of tederheid.

Consumptie alleen.

Hard. Gulzig. Blind.

Altijd verder gaat g' het zoeken.

Altijd bruter.

Varkens op den duur

fanatiek op zoek naar iets dat alsmaar verder weg zinkt in routine.

Ik kon het alleen maar laten gebeuren.

Het deed pijn.

Het was ...

En ik kon niet, niet aan haar denken onderwijl.

En ik kon er niet met Emilie over praten.

Durfde niet te huilen, hoewel innerlijk de tranen uit m'n kop spoten.

(Kotst in de emmer)

Bij haar is alles anders.

Ik kan haar niet eens aanraken.

De schroom daartoe is te overweldigend.

Als ze soms voor me zit dan zie ik hoe in haar een wezen
huist, van dunner stof gemaakt nog dan deze waaruit wij
onze gedachten weven.

En zij doet mij beseffen dat ik ook zo ben.

Een kuisheid als van een monnik heeft zich van mij
meester gemaakt.

Naar daad en in gedachte.

Begrijpt ge?

EDDY : Hoorde ik U nu niet overgeven?

Zeg, hoorde ik u nu niet overgeven?

FRANS : ...

EDDY : Wat was dat nu daarstraks in verband met dat meisje.

FRANS : Oh, gewoon ...

EDDY : Maar al meer dan twee jaar hebt ge gezegd.

FRANS : Ja...

Ik ben haar twee jaar geleden tegengekomen op een trein
naar Waver. We geraakten in gesprek. Maar ik moest
uitstappen. Zij gaf mij een adres. Ik heb daar een brief
naar gestuurd.

EDDY : En ge hebt ze gezien.

FRANS : Ja.

Zij was

zeer mooi!

Maajja, wat zegt dat.

En zij moest huilen.

Ik ook.

Emilie,

die gaat ongelukkig zijn.

Ik kan haar dat niet aandoen

...

We hebben praktisch geen woord met elkaar gewisseld,
daarstraks op de trein.

EDDY : Choh!

FRANS : Zij heeft 's geknikt, ja, toen ik vroeg of ze suiker
wilde.

EDDY : Wat doen ze ne mens aan hè. Zeg! Wat doen ze ne mens aan.

FRANS : Het was alsof we mekaar na eeuwen zoeken eindelijk
gevonden hadden.

EDDY : Ge zult wel honger hebben!?

FRANS : Ze is getrouwd.

Met een Rijstboer uit de Povlakte.

Zij heeft zeven kinderen.

En ik heb Emilie.

Emilie, die mij, toen ik totaal aan de grond zat, als een
oude kauwgom heeft losgeprutst.

Emilie, onder wiens liefde ik ben opgebloeid tot wat ik nu
ben.

EDDY : D'r klopt geen ene fuk van jongen!

Van heel 't leven niet.

Ze improviseren maar wat raak met de mensen.

En daar valt niks tegen te doen.

Dan moogt ge het nog zo goed kunnen uitleggen als ge
wilt.

FRANS : Zij zit daar ...

voor me op die trein,

en zij huilt.

Vanbinnen.

Heel stillekes.

Gij ziet dat niet. Een buitenstaander, die ziet dat niet
Haar ogen lachen!

En in het vruchtvlees van haar mond liggen de tanden
gepareld als maïskorrels in een kolf.

Maar vanbinnen, Eddy.

Eén grote wonde.

Ik zie dat.

Omdat ik ook zo ben.

Wij wisselen bijna geen woord met elkaar.

Hoeft ook niet.

Wij weten.

Wij zitten daar en kijken.

Soms lachen we.

EDDY : Er was vroeger ook 's een meisje ... enne,
verliefd en zo...
maarre, dat mocht niet van die vader.
Dat was een rijkswachter.

Enne...

...

en die had een paard.

En dat paard heette ook Eddy.

FRANS : Waarom gebeurt dit!?

waarom bij mij!?

Andere mensen hebben één vrouw, en één bepaald beeld
van zichzelf. Ze kiezen iets en houden zich daar aan.

Ik kan dat niet.

EDDY : Laten we mekaar vastpakken Frans.

FRANS : Omdat ik zie hoe ze moeten kronkelen en bochten en
uitknoesten naar alle kanten om zich maar aan dat gekozen

te houden.

Bij ons is er ene, de Schapens, hij zit nu op een anderen toren, en die heeft gekozen voor nen baard.

Zo ziet hij zichzelf. Met een baard.

En daar strooit hij dan pollen in.

Stuifmeelpollen.

Zijn vrouw heeft borstkanker. Gehad!

Een karkas met twee pannekoeken van littekens en een gat in vanonder. En dan niet doodgaan verder.

Schapens die kon dat niet aan.

Die kon niet... met die grote gezwollen boortorenhanden aan die kale plekken gaan zitten bij die vrouw.

Maar hij wilde haar ook niet kwetsen.

Gelukkig had zij hooikoorts.

EDDY : Eddy, dat paard, dat had ook hooikoorts. Ze draaiden bluspoeder door z'n eten. Dat schijnt goed te zijn.

FRANS : Wat moet ik doen Eddy.

Wat moet ik doen.

Wat moet ik doen.

Wat moet ik doen.

Soms schrijft ze dingetjes op.

Kleine ... woordjes.

Kijk.

Hier schrijft ze ...:

'Piep!'

schrijft ze,

en dan schuift ze mij dat toe.

Ik lees dat

en dan weet ik exact wat ze bedoelt.

Dan weet ik dat dat

Dat die 'PIEP' at is een hele ...

ge kunt dat niet uitleggen ...

dat is een hele wereld!

Dat is ...

Neem nu bijvoorbeeld: een muis.

EDDY : Piep!

FRANS : Of een hengsel van een tuinpoortje.

Twee kokospalmen in de tropen, met hun stammen tegen mekaar.

Een wielkje ergens, in een oude drukpers van een belangrijke krant ...

EDDY : Kom maar Frans. Kom...

FRANS : Een zwaan die overvliegt. Een wurgslang met een droge keel. Een Jumbojet die opstijgt. PEUEUEUEUEUEUEUP!

Wat moet ik doen, watmoet ik doen, wat moet ik doen.

EDDY : Waarom zijn we geen homo's. Hè Frans.

Wij zouden twee goeie homo's zijn, denkt ge niet!?

FRANS : Mijn hart, Eddy, dat gaat tekeer alsof er een veel te klein plasticzakje strak omheen zit.

EDDY : Ja Frans.

FRANS : En daar is niks tegen te doen.

EDDY : Nee Frans.

(STILTE)

In Afrika hè ...

In Afrika hebben ze daar ook zo'n last van

We hebben d'r wat geld ingepompt.

We hebben ze wat geneeskunde gestuurd.

En phaf!

Binnen de tien jaar staan ze daar met hun zoveel miljoenen van overal in onze kamera's te loeren.

Of we ook niks tegen de begeerte hebben alstublieft.

En het enige dat we ze dan kunnen geven is een droog bijbeltje en absoluut geen condooms.

FRANS : Afrikanen hè....

EDDY : Zal ik U 's iets laten zien, Frans?

FRANS : Een jongetje in Afrika dat mag tot zijn drie jaar in het vrouwenhuis binnen. Als die zijn moeder slechtgezind is, dan wordt hij gewoon door iemand anders gepakt.

Als ons moeder vies gezind is, dan is heel de kosmos vies gezind.

EDDY : Maar zal ik U de eenzaamheid 's laten zien Frans?

FRANS : Al 's een eenzame Afrikaan gezien. Ik bedoel: eenzaam zoals bij ons. Dat ge eenzaam zijt terwijl ge naast uw lief zit of tussen uw ouders in, dat kennen ze in Afrika niet.

EDDY : Maar ik zal u mijn eenzaamheid 's laten zien.

Ik zal U de spleten 's tonen zie,
de holtes en de spleten tussen de kussens van de driezit,
waarin ik met flink wat slaolie aan het geslacht
tevergeefs de liefde heb gezocht.

Kom maar 's mee, kom.

FRANS : De moederbinding, Eddy, is fundamenteel bepalend voor het maatschappijmodel.

EDDY : Dat is dezelfde driezit waarin mijn vader altijd de ritverslagen van de Ronde van Frankrijk lag te lezen en

scheten liet onderwijl.

FRANS : Ik was enig kind.

EDDY : Of hier zie, mijnen boek! Mijnen boek, mijnen boek,
mijnen boek!

Mijne plakboek, Frans, met vrouwen. Allemaal vrouwen.

In hun onderbroek. Uit de gazet gescheurd.

FRANS : Een beschaving waarin alleen enige kinderen voor komen,
heft in combinatie met huwelijkstrouw binnen de kortste
keren zichzelf op.

Bij elke generatie wordt de bevolking gehalveerd.

Tot er op den duur nog één enig kind overblijft.

En dat sterft dan gewoon.

EMILIE : (Op in nachtkledij)

Jongens! Kan dat niet wat stiller.

Ik ga morgen niet naar Blaffen hoor als ik niet genoeg
geslapen heb.

FRANS : Emilie.

EMILIE : Ja.

FRANS : Ik moet iets zeggen.

EMILIE : Wat is er?

FRANS : Ik heb een verhouding met iemand anders.

EMILIE : Frans!

Het is half drie.

FRANS : Ik ga u verlaten Emilie.

EMILIE : Ge moogt op uwe kop gaan staan Frans maar ik ga nu geen
koffie zetten.

EDDY : Het is waar wat hij zegt hoor.

FRANS : Ik heb geprobeerd mij ertegen te verzetten Emilie. Ik heb
gebeden. Gemediteerd. Gevast. Het gaat niet. Hoe dieper ik

het probeer weg te duwen hoe sterker het terugkomt. Ik heb geprobeerd Emilie. Ik heb geprobeerd, ik heb geprobeerd, ik heb geprobeerd. Maar het gaat niet. Het is alsof ge een bal onder het water probeert weg te moffelen. Dat gaat niet. Het is een natuurwet. Ik kan daar niks tegen doen. Ik kan niet nee zeggen. Niet nu. Niet meer. Niet tegen haar. En dan m'n eigen, de wereld, alles ontkennen.

Wat moet ik nu doen!?

Wie ben ik!?

Wat kom ik hier eigenlijk doen?

EMILIE : Frans toch.

Gij moet niet huilen.

Ik moet huilen nu.

Ge haalt alles door mekaar jongen.

Kom.

Ik zie U graag Frans.

Ik zie u zeer graag.

Ik kan wel wat hebben.

Volgende ochtend.

Het getetter van vogeltjes en de zon die opkomt, een straal dwars over het toneel.

Frans staat in de dozen met Eddy's brieven te rommelen.

Eddy schiet ineens achter zijn muur vandaan, zoals in een stuk koraalrif één of ander visje uit een holte te voorschijn schiet als iets te dicht komt.

EDDY : Wat doe je?

FRANS : Brieven pakken.

EDDY : Hm!?

FRANS : Brieven! Ik pak wat brieven!

EDDY : En dan?

FRANS : Ik stuur die op.

EDDY : Naar waar?

FRANS : Naar de Povlakte.
Naar die rijstboer zijn vrouw.

*Eddy stuurt z'n kar tot bij de dozen en begint ze na te kijken.
Allen leeg.*

*Emilie komt op met een fles water, zij neemt haar stoel en gaat in
het uiterste hoekje rechts voor haar stapel dozen zitten. Zij
overgiet haar gezicht met het water en begint, in grote smart,
vertrouwelijk tegen het publiek*

EMILIE : Ik ben, geloof ik ...
Ik weet niet wat het is.
Maar ik ben niet boos.
Alleen ... gekwetst!?

Ik zie graag operettes.
De Tchardazfurstin,
Ik kan daar ook niet aan doen.
En ik kleeid mij allicht niet goed.
Ik zou misschien moeten leren auto rijden en telefoneren
tegelijkertijd.
Maar ik ...
En ik vind trouw belangrijk.

Trouw.

Eeuwigheid.

STOPPEN FRANS DAT DOET GE NIET!

FRANS : Ik stop toch niet.

EMILIE : JAWEL!

Ge deelt.

Ik ben er niet meer alleen.

FRANS : Maar dat bent ge nooit geweest.

EMILIE : WEL!

In het begin was ik er alleen.

Zoals gij met uw kont hebt staan draaien naar mij ...

Hij doet dat nu niet meer.

FRANS: In het begin Emilie ...

EMILIE : Jaja.

FRANS: Luister, ik heb hier ook niet om gevraagd!

Ik heb niet achter haar aangezeten of zo.

Het rolde mijn leven binnen.

Zij kwam tegenover mij zitten op de trein naar Waver.

Er lag iets onbeschofts in haar schoonheid.

*(Emilie komt naar Frans toe en zoent hem. Frans laat haar
begaan. Tot ze ophoudt)*

Ik was daar niet tegen opgewassen.

Wij keken naar mekaar. Meer was het niet.

(Emilie geeft Frans een klap in z'n gezicht)

Maar ik kon er mij alles bij voorstellen.

EMILIE : (terwijl ze terug naar haar stoel loopt)
En bij mij kunt g'u niks meer voorstellen zeker.

FRANS : Emilie.

EMILIE : Ik moet dat allemaal niet horen, man.

FRANS : We hebben alleen brieven geschreven.

EMILIE : Gij zijt een varken jongen.
Gij zijt zo'n varken.

FRANS : Waarom zegt ge dat nu ineens?

EMILIE : Ja. Ja.

FRANS : Weet gij wat voor een dag ik gisteren heb gehad?

(Emilie reageert niet. Frans komt naar voor, tegen het publiek)

Iets voor tienem gistermorgen brak de valve van de smoorstangonderaan. Ik heb het over die grote boorkolom in het midden hè. Daar moet dus alles uit hè!

Zuigstangslipjes, troffelpapkleppen ... moet allemaal gedemonteerd worden. Anders kunt ge d'r niet bij. En toen we daar mee klaar waren kwamen we er op uit dat het aan 't knepstuk lag. Dat was helemaal weg. Schoot niks meer van over. En die dingen zijn bijna niet te krijgen, die komen uit Rangoon normaal. Maar iedereen wil die hebben, wachtlijsten van

hier tot aan de maan. En dan moest ik gaan bellen met collega's of ze niet ergens een tweedehands... eh ... Maar ondertussen ligt die produktie stil ja!? En dat gaat tegen een paar honderdduizenddollar per uur. En Franske staat daar dan alleen voor! Met z'n driedelig maatpak en z'n helmpje.

EMILIE : Je moet je niet ekskuseren Frans.

FRANS : Wat moet ik dan doen?

EMILIE : Niks.

Mond houden.

Wachten.

Het slijt wel.

FRANS : Ik mag toch zeggen dat het me spijt.

EMILIE : Als je maar niet denkt dat het daardoor in orde is.

FRANS : Ge zijt kwaad hè!

EMILIE : Omdat ik daar niet aan meedoe!

Vergiffenis maakt lui, sust. Sussen heeft geen zin.

FRANS : Emilie toch!

EMILIE : Wij zijn schuldig. Allemaal. Voortdurend.

Ik ben schuldig omdat ik verdriet heb. En dat verdriet
ongegeneerd etaleer.

Dat is egoïstisch van mij.

Ik beperk U daarmee.

Ik, die beweert dat ik U graag zie, ik beperk U met mijn
liefde.

Ziet ge nu hoe monsterachtig hij mijn liefde heeft
gemaakt.

FRANS : Ik zeg niks meer.

(Stilte)

EDDY : Waar zijn ze.

FRANS : Wat.

EDDY : Wat hebt ge ermee gedaan?

FRANS : Dat heb ik toch al gezegd.

EDDY : Dat had ge niet moeten doen Frans. Ge had die niet mogen opsturen.

FRANS : Ik weet het.

Nu begint ook Eddy irritant hard te snikken. Lange tijd. Tot Frans in een opwelling hem uit zijn kar sleurt en hem met een kopstoot het zwijgen oplegt. Eddy valt languit op de grond.

EMILIE : Wat doet ge nu?

FRANS: Hij moet z'n bakkes houden.

EMILIE : Laat 'm toch. Wat geeft dat nu.

...

FRANS : Ik heb z'n brieven gepikt.

EMILIE : Wat brieven.

FRANS : Die daar.

EMILIE : De liefdesbrieven van Eddy?

FRANS: Ja.

EMILIE : Die waren voor mij!

Dat waren mijn brieven.

FRANS : Ik heb ze opgestuurd.

EMILIE : Hoe, opgestuurd. Naar waar?

FRANS : Naar de Povlakte.

EMILIE : Maar die waren voor mij! Dat waren mijn brieven.

(Frans zet een dreigende stap in haar richting?)

Frans! Gij zijt zot aan het worden.

.....

FRANS: Eddy.

Eddy.

Eddy.

(Eddy volgt vanaf nu en voor zo ver mogelijk, het hele gebeuren met de ogen.)

EMILIE : Is 'm dood?

FRANS : Hij ademt nog.

EMILIE : Voordat ze in de coma gaan ademen ze allemaal nog.

FRANS : Volgens mij ademt 'm nog.

EMILIE : Dan gaan ze in de coma. Tien jaar als het moet zijn.

Tot er geen familie meer is.

Dan trekt de gemeente de prise uit.

FRANS : Zevert niet Emilie.

EMILIE : Ik zal wat verse oxo gaan maken.

FRANS : *(Gaat in de rolwagen zitten.)*

Eddy, sta 's recht jong.

(Rijdt met de wagen zachtjes op Eddy in.)

Hm!

Gaat 'm dood.

En ik blijf tot aan m'n nek in het leven zitten.

Dat ze mij maar in den bak steken.

Als ik in m'n ijzeren kamer op de boortoren zit, met een

karton dubbel drank en heel de wereld in mijn hoofd,

dan is alles goed.

Dan ben ik rustig.

Boeten!

Laat mij maar 's goed boeten.

Dan moeten ze allemaal hunne mond houden verder.

dat ze mij maar levenslang geven.

Schuldig blijft ge toch.

d'Arabieren hebben dat beter geregeld.

Daar gaat uw hand eraf of uw tong eruit als ge iets mispeuterd hebt ... en geen mens maakt er daarna nog een woord aan vuil.

Hei Eddy!

D'r was 's ne rijke Arabier hèn....

Eddy?

Ne rijke Arabier,

d'r was 's ne rijke Arabier,

En die moest z'n hand laten afzetten omdat hij betrokken was geweest bij een diefstal.

Dat was in '73.

Enne ...

die liet een hoogbegaafde neurochirurg komen uit Amerika, ne Japanner, om die hand er onmiddellijk weer aan te zetten.

En die Japanner spreekt met die beul af dat 'm uit de buurt van dat polsgewricht blijft ...

Goed,

Die beul vraagt of hij z'n gang mag gaan.

Die Japanner knikt,

En die beul die kapt die hand er schoon af en zoals gebruikelijk bij een traditionele terechtstelling, schroeit hij die stomp onmiddellijk dicht met een gloeiende pook.

(Frans lacht, hard en ongenadig)

En d'r was geen opereren niet meer aan, aan die stomp.

Zeg Eddy!

D'r was geen opereren meer aan.

EDDY : Ze is van mij.

FRANS : ...

EDDY : Uw meisje is van mij nu.

FRANS : Alles in orde met den Eddy?

EDDY : (Staat recht)

Zou ik terug in mijn kar mogen gaan zitten alstublieft.

FRANS : Oh sorry!

Staat recht. Eddy gaat zitten.)

En?

EDDY : Dat meisje waar ge al mijn brieven naartoe gestuurd hebt...

FRANS : Ja.

EDDY : Dat is mijn meisje nu.

FRANS : Emilie is oxo gaan maken.

EDDY : Hebt ge foto's

FRANS : Nergens pijn? In uw nek of zo.

Geen last van duizeligheid?

EDDY : Hoe oud is ze?

FRANS: Drieëndertig.

Ziet ge alles goed?

Ik heb haar niet op foto.

EDDY: Ik heb geen hersenschudding.

FRANS : Ik kan haar proberen tekenen.

(Zet zich op de knieën en tekent op een wikkel die daar ligt of een lege omslag)

EDDY : En waar zijn haar brieven?

FRANS : In een kartonnen doos. Ik weet zelf niet goed hoe ze d'r uitziet.

EDDY : Waar in een kartonnen doos.

FRANS : Die staat op de boortoren.

EMILIE : Ge moet in z'n ogen schijnen met een pillamp.

FRANS : Het is al voorbij, uwe coma.

EDDY : Jammer hè!.

EMILIE : Nee Eddy. Nee. Dat is niet jammer.

EDDY : Voor u niet. Maar voor mij wel.

EMILIE : (*naar publiek*)

Kunt g' U Frans voorstellen al die jaren dat hij mij bedrogen heeft, vechtend tegen de aandrang om het mij te vertellen. Bang om mij te kwetsen. Ik, dat lillend stuk emotie, die snottebel, die spons ...

(*tegen Frans*)

De spons heeft nagedacht Frans.

Ga! Ga maar naar Milaan.

EDDY : Hij blijft hij hier.

EMILIE : Liefhebben is loslaten Eddy, dat geldt ook voor U.

FRANS : Dit is ze!

Ongeveer.

Ze heeft hier nog een soort glans over liggen ...

EDDY : Hei joh!

FRANS : Ja, glans is lastig om te tekenen met een zwart potlood.

EDDY : Ik ga in Milaan wonen Emilie.

FRANS : Het spijt me.

Dat is alles wat ik kan zeggen.

Tegen jullie alletwee.

EMILIE : Aan spijt hebt ge niks Frans...

EDDY : Jawel!

Laat 'm maar goed veel spijt hebben.

EMILIE : Spijt slaat alleen maar op uw eigen.

Da's egoïstisch, spijt.

Het is beter om,

te proberen

om iets anders te doen in 't vervolg.

Ik kan hem nu ook proberen bij mij te houden. Om mijn jaloezie niet te hard te voelen. Maar ik moet ze voelen. Want uiteindelijk zal hij toch gaan en dan zal ik een paar jaar over mijn verdriet proberen heenkruipen, tot ik weer tot liefde in staat ben en opnieuw met mijn jaloezie worden geconfronteerd omdat het een homofiel is deze keer of een verzamelaar van sigarebandjes die nachtenlang zit te roken om een nieuwe serie vrij te krijgen in plaats van met mij

Ga Frans!

(STILTE)

EDDY : Hij kan hij niet gaan.

EMILIE : Hij moet.

Hij moet Uw brieven gaan terugvragen.

Ik wil ze lezen.

EDDY : Gij kunt die pas lezen als ik ze U geef.

EMILIE : Geef ze mij.

FRANS : Ik zal proberen om zou gauw mogelijk terug te komen.

EMILIE : Frans, nu geen toespraken alstublieft.

EDDY : Ik zal er U 's ene geven zie.
(Zet zich als een razende aan het schrijven.)

FRANS : Maar ik lieg niet Emilie.

EMILIE : Mogen wij de auto hebben?

EDDY : Zeg maar wacht 's.
Hoe zit dat nu?

EMILIE : We gaan misschien straks nog naar Blaffen.

EDDY : Ja maar...
Is zijn meisje nu van mij of wat?
Moet ik niet verhuizen?
Moet ik niet 's naar Milaan bellen, Frans?

EMILIE : Schrijft gij uwen brief maar.

EDDY : Zie, ge zijt me weer aan het kleineren. Hebt ge het nu gezien?

EMILIE : Ziet gij mij eigenlijk wel graag.

EDDY : Ja. Heel heel graag.

FRANS : Ik ga,
denk ik,
nog niet.

EDDY : Mannen, laten we nieuwjaar vieren.

EMILIE : Eddy, 't is april.

EDDY : Al is't augustus voor mijn part.
Nieuwjaar viert g'uit schrik.
Schrik voor wat er gaat komen.
Dat kunt ge in april toch net zo goed.

EMILIE : Ik denk dat ge alleen nu kunt vertrekken Frans.

FRANS : Emilie!
Ik ben al lang vertrokken.
Ik kan alleen nog terugkomen.

EDDY : Af!

(Steekt triomfantelijk z'n brief in de lucht)

EMILIE : (Pakt Eddy's brief en loopt er lezend mee naar haar stoel.)

Ze hebben daar een soort nougat dat ze aan weeskinderen geven naar 't schijnt in Milaan. Stuur mij daar maar wat van Frans.

Brieven schrijven ligt U niet.

FRANS : Waarom zegt gij dat nu ineens?

EDDY : Suiker is een vervangprodukt voor.....

EMILIE : Ssssssst!

(Iedereen stil. Emilie leest.)

EDDY : *(zachtjes tegen Frans)*

Suiker, dat is een vervangprodukt voor liefde. Suiker wordt gevormd door licht. Het licht van God dat door de bladeren van de bomen schijnt. En licht dat is ... liefde. Als ge daar dan van eet dan voelt g'u beter. Bij het spontane versuikeren van vruchten in de natuur, confijten zogenaamd, zoals in nougat, worden onder invloed van een te veel aan licht glucosen, de suikers dus, omgezet in glucasen, en dat is een soort van supersuiker, die ook door de mens wordt aangemaakt maar alleen op momenten dat hij verliefd is.

Op dezelfde manier, dus ook zoals het licht dat door de bladeren valt, maakt de mens zijn glucase aan, maar hij doet dat in de oorschelp.

Ze hebben namelijk ontdekt dat mensen die verliefd zijn

die hun oren worden groter.

Bovendien hebben uitgebreide oorschelpmetingen de laatste decennia uitgewezen dat wij tegenwoordig veel heftigeren langer verliefd zijn dan, pakweg, vroeger.

Dat komt door het gat in de ozonlaag

(Frans gooit zijn jas over Eddy's hoofd)

EMILIE : En gij hebt haar dit soort brieven toegestuurd?

FRANS : 'k Wee' nie'

EMILIE : Dit hebt ge voor mij nooit gevoeld Frans.

FRANS : Ik ken die brief niet Emilie.

EMILIE : Welke zot zegt eigenlijk dat jaloezie fout is?

Dat is toch een pijn gelijk een ander.

En pijn veronachtzamen, mogen wij dat?

Misschien dient mijn jaloezie niet om mezelf iets af te leren, maar om U iets bij te leren.

EDDY : Misschien moet gij stoppen met koekjes eten Emilie.

Zo'n wafel, eh Frans, dat is pure glucase.

De suikerbiet met name ...

FRANS : Eddy, kop dicht!

EMILIE : Blijft hier Frans.

EDDY : Laat 'm lopen Emilie.

FRANS : *(Komt rustig tot bij Emilie en aait haar. Klein en lief)*

Als een petroleumbel ...

vers wordt aangeboord, Emilie,

dan spuit ie,

tot de druk eraf is.

Nadien moeten we d'r zeewater gaan inpompen of we krijgen

geen druppel meer boven.

Die eerste druk, laten we gewoon vrij.

Ge verschiet ervan hoe rap dat dat gedaan is Emilie.

EMILIE : Blijft hier.

Ik ga het niet kunnen, Frans.

Hier helemaal alleen.

En God weet hoeveel eeuwen het zal duren voor ik nog 's door iemand wordt aangeraad.

FRANS : Ik zal gauw terug zijn.

EMILIE : Als ge gaat, zijt ge weg Frans.

Dat weet gij net zo goed als ik.

(STILTE)

EDDY : EN IK DAN!

HEI!?

IK DAN!

Ik word hier uit mijn kar gesmeten. Mijn brieven worden hier gepikt. Ik krijg hier jassen over mijn hoofd als ik ook 's iets interessants probeer te zeggen.

(Tegen publiek)

Ik heb getracht het pad der minzaamheid te bewandelen.

MAAR ZE DUWEN MIJ D'R HIER AF!

De gelijkmoedigen, heb ik 's gelezen, die gaan bovendrijven op den duur. En die worden dan niet meer nat Gelijk eendjes.

MAAR IK BEN GEEN EENDJE! FRANS! EMILIE! IK BEN GEEN EENDJE!

(Emilie Komt dreigend op hem af. Eddy verschuilt zich weer onder de jas. Emilie sleurt de jas van hem af en begint ongenadig op hem in te slaan.)

EMILIE : Ik kleiner u, ik negeer U.

Waarom denkte gij?

Waarom!?

WAAR

OM

Ik hang hier vast aan een hoop schuld lelijk om zien.

EDDY : Dat is uw eigen schuld! Niet die van mij.

EMILIE : Die van U.

Het komt uit U. Gelijk uwe stront.

En wat ik ook doe of denk, d'r komt alleen maar bij.

Ne groten bol schuld die 'k niet vooruit krijg.

En wat ik ook doe of zeg, d'r komt er alleen maar bij.

Realiseert g'U dat, eendje?

(Tot slot duwt Emilie Eddy met kar en al door zijn muur van koekjes-trommels.)

(Stilte)

FRANS : Vrienden,

schuld produceren we allemaal,

zonder dat we daar erg in hebben.

EMILIE : Gij moet uw bakkes houden.

EDDY : Nu zou ik willen dat iemand mij 's vastpakt zie!

EMILIE : Laten we zwijgen, kom. Laten we allemaal onze grote mond

houden.

FRANS : Ik hou al twee jaar mijne grote mond.

...

Mijn moeder ...

zij was een mooie vrouw naar 't schijnt

Op een dag ging zij een krop sla kopen en kwam onder een vrachtwagen terecht.

Ik was vijf weken oud.

Een vrachtagen met zand-koekjes.

Mijn vader hertrouwde met zijn kuisvrouw.

Liet haar op mij letten.

Het was niet eens een slechte vrouw.

Maar er was geen liefde in haar.

En ook niet in mijn vader.

En ook niet in mij.

EMILIE : Al die verhalen ...

EDDY : 't Stormt gewoon!

Binnen in ons.

We moeten alleen maar wachten.

Hij gaat vanzelf wel liggen.

Hih!

Gelijk ne grote hond.

En dan,

heel voorzichtig,

komen er misschien terug blaadjes aan ons.

EMILIE : Zever!

FRANS : Moet ik 's iets zeggen?

...

Ik heb nooit op de trein naar Waver gezeten.

Op Waver rijden geen treinen.
En een rijstboer met zeven kinderen.
Ik ben gewoon 's naar d'hoeren gestapt,
'n tijd terug.
Ik wou dat 's gedaan hebben.
En die waar ik toen mee meegegaan ben, die sprak met een
accent dat ik niet kon thuisbrengen.
Ik zeg: 'Van waar komde gij?'.
'Uit Waver!', zegt ze.
En de televisie stond op.
Voetbal.
Een derby.
F.C. Milaan tegen Milano ... ???
Een derby.
Dat is alles.

(STILTE)

EDDY : Ik zie dat niet graag.

EMILIE : Wat?

EDDY : Voetbal.

Op T.V.

Ik zie liever salondansen.

Dat is ook met een rugnummer.

En waar zijn mijn brieven dan?

FRANS : Weggesmeten.

Ik was ...

Jaloers, zeg maar.

(ze zingen samen)

EMILIE : Wie gaat er mee naar Blaffen?

EDDY : Ik!

FRANS : Ik zal de jassen halen.

EMILIE : We zullen wat gaan wandelen in 't bos.

EDDY : Zouden daar dan ook meisjes zijn, denkt ge?

Ik zit vol meisjes vanbinnen.

Maar ik zal U daar niet meer mee lastig vallen.

EMILIE : Neenee, doe maar. Ik moet daar leren tegen kunnen.

EDDY : O.K. Kus mij.

(trekt z'n mond wijd open. Steekt z'n tong uit en wacht.)

...

EMILIE : Moet gij niet nog 's naar 't W.C. voordat we doorgaan.

EDDY : Ja. Dat is misschien wel verstandig.

(Emilie af. Eddy maakt zijn kleding los. Onder zijn hemd zien we dat hij een stomazakje draagt)

Vorig week las ik,

in Benares,

tijdens een religieus feest daar,

twee jonge mensen,

hij de zoon van een grootindustriëel

en zij een meisje van de laagste kaste.

Ge moet u voorstellen Emilie, zo'n religieus feest in

Benares, duizenden mensen op straat, allemaal dansen en

zingen, en dietwee, die vinden mekaar.

En die worden me verliefd Emilie!

(Emilie komt op met een schoon zakje en tissues en begint hem te verzorgen. Uit niets blijkt dat zij naar zijn verhaal luistert.)

Verliefd!

Die eten niet meer,

Die slapen niet meer.

Die zitten daar alleen,

verzopen in elkaars ogen

onder een afdakje,

en maar lachen ondertussen

Weken aan een stuk.

Ze hebben die van mekaar moeten trekken, apart zetten.

Met honderd kilometer oerwoud tussen hen in. Vol tijgers.

Maar die kwijnden weg.

Ze hebben ze vloeibaar voedsel proberen geven,

Glucose!

Maar die hun organismen weigerden dat op te nemen.

Die pisten limonade en gingen verder achteruit.

Ten einde raad hebben ze die weer bij elkaar gezet...

Maar ondertussen had dat in de krant gestaan.

En over het hele land waren er mensen die twee hun voorbeeldbeginnen volgen.

Er werd daar bijna niet meer gewerkt op den duur.

Een land dat kraakt onder de schuldenlast moet ge bedenken.

Enfin, om een lang verhaal kort te maken,

het Internationaal Muntfonds ging aan de alarmbel hangen,

(Emilie weer op. Zij gaat op haar stoel zitten, andere schoenen aantrekken.)

Een aantal hulporganisaties begonnen zich terug te trekken,

En uiteindelijk hè!

Emilie,

Uiteindelijk hebben ze die twee moeten afmaken.

Met een nekschot.

Een tijd lang liep iedereen te rouwen;

Maar nu gaat het toch weer een beetje beter

met Indië....

EMILIE : Ik weet niet goed wat ik moet doen. Zal ik een thermos heet water meenemen en dan de fles apart of nee misschien kunnen we beter ergens iets gaan drinken. Maar ja, als ze daar nu geen oxo hebben ...

(Frans komt weer in het deurgat staan met een koekeblik in zijn handen. Vanuit zijn kruis sijpelt een dun draadje naar een alsmaar groter wordende plas tussen zijn voeten. Hij reikt Emilie het blik aan.)

FRANS : Ik ben nooit naar d'hoeren geweest Emilie.

Het is hiervan dat ik het heb.

Ik had zo'n doos brieven meegenomen.

Het stond er gewoon op.

Specialiteit van boterkoekjes der beschuitbakkerij Jules Destrooper. Waver bij Brussel. 6 grandsprix. 9 medailles d'or. 5 diplomes d'honneur. Groote prijs Brussel 1927.

Medaille d'orGand 1922. Gouden eremetaal Milaan 1931.

En kijk nu 's naar dat meisje op die penning van Milaan.

Dat is ze Emilie.

Dat is ze.

(Emilie komt tot bij hem. Neemt het blik van hem over. Gaat er mee terug naar haar stoel. Gaat zitten. Kijkt in het blik. Sluit het gauw weer. Stilte.)

EMILIE: En hoe moet gij nu pissen?

FRANS: Gaan zitten.

Elke keer gaan zitten.

EMILIE : Gelijk wij?

FRANS: Ja.

EMILIE : Frans toch.

D O E K